

hun sig som en efterlevende, der sad fattig tilbage med tomme Hænder.

Jytte fortalte om sit Møde med Generalkonsulens og spurgte, hvad det var for en stor Strid, de havde talt om.

»Aa, jeg kan saamænd ikke sige dig det. Jeg har ikke læst det Vrøvl. Folk er jo bleven ganske hysteriske af al den Snak om Lys og frisk Luft og stegte Æbler om Morgenens og jeg veed ikke hvad. Forleden i en Sporvogn hørte jeg en gammel Skabekrukke forsikre, at Luften paa Harsdorffsvej ikke taalte Sammenligning med den paa Amalievej. Saa snart hun kom hen til Hjørnet, sagde hun, følte hun et knugende Pres for Brystet, som om hun skulde kvæles. Saadan noget er jo baade til at le og græde over«.

»Men hvad drejer Striden sig om?«

»Jeg veed det ikke. Men der er jo virkelig ret fornuftige Folk, der anser Fru Nathalie for en Menneskehedens Velgører. Man skulde ikke tro det muligt; men det Systemvaas er ved at blive en Religion for mange af Tidens Mennesker. De har jo ingen anden«.

Jytte fandt det raadeligst nu at søge andet Emne. Hun gav sig til at fortælle om sin Mand, der havde faaet sig indrettet i sit nye Atelier og var begyndt at arbejde.